

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSA Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. H.

przeciwko (...) Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2010 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 29 czerwca 2010 r., sygn. akt V ACa (...) [V WSC (...)],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 29 czerwca 2010 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej od wyroku tego Sądu z dnia 10 listopada 2009 r., uznając ją za spóźnioną oraz niedopuszczalną, bo wniesioną – w istocie – przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w postanowieniu z dnia 3 marca 2010 r. w przedmiocie wykładni powyższego wyroku. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał art. 398¹ § 1, art. 398⁵ § 1 i art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie podnosząc zarzuty naruszenia art. 398¹ § 2 oraz art. 398⁵ § 1 w związku z art. 351 k.p.c. oraz zarzut częściowej nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Podniesione w nim zarzuty oparte zostały na twierdzeniu, że Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 3 marca 2009 r. nie dokonał wykładni wyroku z dnia 10 listopada 2009 r., lecz jego uzupełnienia. W takim zaś przypadku – według skarżącego – termin do wniesienia skargi kasacyjnej powinien być liczony od dnia doręczenia mu odpisu orzeczenia uzupełniającego, co prowadzi do wniosku, że termin ten został zachowany.

Odnosząc się do tak skonstruowanych zarzutów należy stwierdzić, że oparte one zostały na błędnym założeniu.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 15 grudnia 2008 r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 375.835 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2007 r. oraz odsetki ustawowe od kwoty 120.165 zł od dnia 20 lutego 2007 r. do dnia 25 kwietnia 2007 r. (pkt I wyroku), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II) i orzekł o kosztach procesu (pkt III). Na skutek apelacji pozwanej Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 10 listopada 2009 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w pkt I o tyle, że zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda kwotę 375.835 zł obniżył do kwoty 283.797,58 zł, zaś w pkt III w ten sposób, że obniżył zasądzone tam koszty procesu z kwoty 9.689,56 zł do kwoty 5.340 zł, oddalił apelację pozwanej w pozostałej części oraz w całości apelację powoda i orzekł o kosztach procesu za drugą instancję. Postanowieniem z dnia 3 marca 2010 r. Sąd Apelacyjny na wniosek powoda dokonał wykładni rozstrzygnięcia zmieniającego pkt I wyroku Sądu pierwszej instancji, wyjaśniając że w jego następstwie pozwana zobowiązana jest zapłacić powodowi nie tylko kwotę 283.797,58 zł z odsetkami od 20 lutego 2007 r., lecz także odsetki ustawowe od kwoty 120.165 zł za okres od 20 lutego 2007 r. do 25 kwietnia 2007 r.

Wbrew zarzutom podniesionym w zażaleniu, postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 3 marca 2010 r. nie można odczytywać jako orzeczenia uzupełniającego wyrok z dnia 10 listopada 2009 r. Postanowienie to nie kształtuje – jak twierdził skarżący – sytuacji prawnej pozwanej w sposób odmienny niż to wynika z sentencji prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji, lecz potwierdza – w istocie – jednoznaczną treść podjętego rozstrzygnięcia, korygującego wyłącznie zasądzoną kwotowo należność. Bezzasadne jest zatem twierdzenie skarżącego, że przed doręzeniem mu postanowienia dokonującego wykładni nie mógł wnieść skargi kasacyjnej od wyroku z dnia 10 listopada 2009 r. w termie dwóch miesięcy od dnia doręczenia tego orzeczenia z uzasadnieniem. Wydanie postanowienie w przedmiocie wykładni orzeczenia nie ma wpływu na bieg terminu do jego zaskarżenia (art. 353 k.p.c.).

Chybiony jest również zarzut nieważności postępowania, skoro wydanie przez Sąd Apelacyjny postanowienia w przedmiocie wykładni wyroku nie pozbawiło powoda możliwości zaskarżenia niesatysfakcjonującego go wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.